

ЛЮДЯНІСТЬ АБО КАТАСТРОФА

Соціальний фундаменталізм корумпує людину прив'язаністю до "суспільства" і руйнує нашу душевність.

Корупція – це руйнування суверенітету особистості у гонитві за менш важливими цінностями, зокрема, заради задоволення нерозумно широких потреб, під впливом гріхів, що принижують людину: гордині, обману, насильства, жадібності, страху, прив'язаності, безвір'я, непослідовності, тощо.

Соціальний фундаменталізм – це загальна назва цілого класу тоталітарних ідей, що культивують фанатичне поклоніння всемогутньому "суспільству", псевдо-божеству, яке, нібито, створює мізерну людину, щоб людина служила йому, жертвувала собою заради нього, принижувалася перед ним.

На відміну від душевної спільноти (душевного суспільства), що з Божою допомогою розвиває людський суверенітет особистості, "надлюдське" "суспільство" мислиться його прихильникам як істота, "вища" за людину, і людина на їх думку є упослідженою частиною "суспільства". Відтак, це "суспільство" у формі створених соціальними фундаменталістами корпорацій є скоріше не істинним (людяним) Богом, а казковим сатаною, що прагне вкрасти у людей їхні вільні душі.

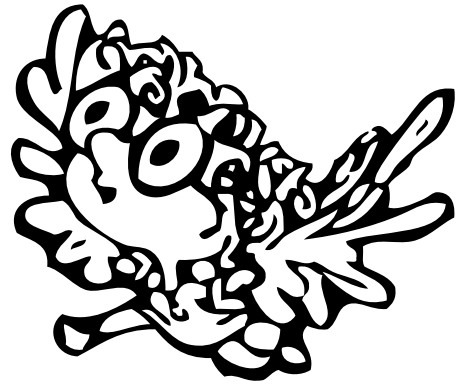
Соціальні фундаменталісти вважають, що, прислужуючи "суспільству", людина отримує від нього знаки схвалення: гроші та статус.

Гроші дозволяють задовольняти потреби за умови, що частина грошей буде принесена в жертву "суспільству" в ритуалах оподаткування і благодійності.

Статус дає владу правити "іменем суспільства", дозволяє вимагати жертви на вівтар "суспільства" та користуватися цими жертвами.

Статус здобувається за допомогою витрачання грошей на оманливі ритуали, такі як "освіта", "пропаганда" і "демократичні процедури". Хто відмовляється служити "суспільству", критично ставиться до сумнівних дарів та ритуалів соціального фундаменталізму, ті оголошуються ворогами і переслідуються.

У світі соціального фундаменталізму люди з дитинства корумпуються та поневолюються великими корпораціями, зокрема, через монетизацію брехні. В усіх існуючих зараз державах грошова система спорчена збиранням податків, кредитною кабалою і

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 17 (79) 28 вересня 2015 Року Енергії

Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу масової інформації
КВ № 19005-7795Р, видане Державною
реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 200 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності;
пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії)
Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

приховуванням в інтересах професійних обманщиків (політиків, чиновників, піарників, фінансистів, менеджменту корпорацій) справжнього змісту більшості грошових операцій; у зв'язку з поширеністю подібних гріхів гроші кожної з існуючих держав підлягають обрядам очищення, без яких неприпустимо їх обертати на користь душевної спільноти, щоб душевна спільнота не була корумпована такими гріхами.

Соціальний фундаменталізм, як казковий договір з дияволом, обіцяє людині все бажане в обмін на повну самовіддачу. Така обіцянка завідомо безчесна, бо повне задоволення бажань та повна самовіддача є недосяжними. Істинний зміст цієї угоди полягає у створенні приводу для взаємного самознищення, нескінченної війни всіх проти всіх.

Альтернатива цьому катастрофічному самознищенню – становлення людяності, суверенної особистості. Розвиваючи власну душу, ми створюємо свій світ, вільний від корпоративних гріхів «надлюдської» гордині.

Якщо близькі люди, обіцяючи любов, насправді вимагають від нас самозречення і не хочуть з нами фантазувати та реалізувати власні фантазії – ми створюємо навколо себе і для себе суверенну душевну спільноту, даруємо близьким людям нову, розумну любов, вільну від примусу до самопожертви, щедрю в самоорганізації та взаємному посиленні дотичних суверенітетів особистостей.

Якщо освітня система, обіцяючи корисні знання, насправді руйнує нашу віру в себе і примушує до самообману – ми створюємо навколо себе і для себе суверенний освітній простір, в якому нема місця зверхності «вчителів» та приниженості «учнів», в якому рівноправні душі обмінюються досвідом саморозвитку.

Якщо економіка, обіцяючи гідну винагороду за наші зусилля, насправді руйнує нашу вірність собі, маніпулює нашими потребами та перетворює нас на рабів відчуженої від нашої волі фінансової системи – ми створюємо навколо себе і для себе суверенне господарство вільної душі, робимо своє чесне слово ціннішим від чужих грошей та працюємо на себе.

Якщо суспільство, обіцяючи захист, комфорт, спільність та єдність, насправді руйнує наше володіння собою, втягує нас у безглузді та самовбивчі конфлікти, ловить і виснажує в тенетах соціальних мереж, розбудовує ієрархії, в яких чужі привілеї вважаються важливішими за наші природні права, властиві кожній вільній людині – ми створюємо навколо себе і для себе суверенне суспільство, як власний дім, кожна частка якого і весь проект, вся операційна система якого, всі соціальні зв'язки цілковито належатимуть людині, творимо своє буття як всеохопну душевну спільноту, вільну від «надлюдської» гордині егоїстичних «лідерів», «еліт», «наук», «культур», «релігій», «корпорацій», «націй» та «держав», в якій не чисельність їхніх створених

обманом агресивних натовпів та капіталів, а цінність нашого єдиного чесного слова є найвищим авторитетом.

Віруючі в найвищу цінність людини переконані, що людяність віри в себе, вірності собі та володіння собою – це той споконвічний моральний закон, та сила правди і одкровенна релігія відкритої душі, яка вже звільнила нас і зрештою звільнить людство від корпоративно-корупційної залежності, врятує від катастрофічного саморуйнування.

Книга «Душа і сучасність» на Форумі видавців у Львові

10 вересня 2015 року в рамках XXII Міжнародного форуму видавців відбулася презентація книги «Душа і сучасність: діалог мислителів [есеї]». Ця книга є спільним проектом Релігійної громади сповідуючих віру в найвищу цінність людини «Українська Душевна спільнота» і редакції порталу «Філософія і Релігієзнавство». На презентації в Музеї мистецтва давньої української книги створилася прекрасна, світла душевна атмосфера вільного обміну думками. З усього видно, що учасники заходу отримали неабияке задоволення.

Релігієзнавець Ігор Дмитрук, шеф-редактор порталу «Філософія і Релігієзнавство», акцентував увагу на тому, що книга написана багатьма авторами різних спеціальностей та віросповідань. Ігор Дмитрук інтерпретував душу як невидиму нематеріальну сутність, яку не можна досягнути розумом, торкнутися або відчутти, оскільки її сприйняття і розуміння людиною є надто складним.

Видавець і проповідник душевної релігії Юрій Шеляженко відмітив ентузіазм, наполегливість, плідну працю тих, хто докладав максимум зусиль при роботі над книгою. Високо оцінив координаційну роботу Віталія Щепанського та Ігоря Дмитрука, організаторів конкурсу есеїв про душу, з найкращих робіт учасників якого була укладена збірка есеїв. Зазначив, що вчення про душу в різних релігіях є відмінним, але універсальним є розуміння душі як людської сутності.

Віталій Щепанський, аспірант Національного університету «Острозька академія», поділився думками про інтегрування трансцендентної духовної сутності людини.

Священик УПЦ КП Богдан Стрикалюк на основі християнської теології пояснив відмінність «матеріальної» сутності душі від «духовної» як «образу Божого» у кожній людині. Висловив симпатію до креативних людей, які впливають на майбутню розбудову незалежної Української держави.

У підсумку дискусії було запропоновано випустити збірку есеїв, присвячених феномену людини.

Веб-конференція

Релігійний
бюлетень
№ 17 (79)
28.09.2015

Ю. Шеляженка на порталі "Філософія і релігієзнавство"

Науковий портал "Філософія і релігієзнавство" (<http://tureligious.com.ua/>) запрошує усіх бажаючих взяти участь у веб-конференції на тему "Перспективи душевності, анімізм та сакралізація людини" і поставити свої питання Хранителю віри Української Душевної спільноти, письменнику, журналісту, правозахиснику Юрію Шеляженку. Релігійний бюлетень "Ідеаліст" інформуватиме читачів про хід цієї веб-конференції, публікуватиме питання і відповіді.

Валерій: "Що це за релігія така у вас?"

Юрій Шеляженко: "Релігійна віра в найвищу цінність людини або душевна релігія є віровченням про певний світогляд та спосіб життя. Ми віруємо у всеохопність людини. Наша душа мислиться як людина в центрі буття, дотична до всієї повноти простору і часу. Знаходимо щастя у єдності з Богом як людським ідеалом та у самовдосконаленні відповідно до морального закону, основами якого є віра в себе, вірність собі, володіння собою. У невпинному самоудосконаленні знаходимо не тільки щастя, але й велику відповідальність за удосконалення всього на світі. Нам все небайдує, ми за все відповідальні. Треба доопрацьовувати все без винятків на краще, бо людина дорівнює абсолютно всьому у сукупності. Всесвіт – одна людина, і це я; вічність – одна людина, і це я; людство – одна людина, і це я; народ – одна людина, і це я; громада – одна людина, і це я. І так далі. Будь-яка спільнота – група, корпорація, сім'я, тощо, починаючи з одноосібного об'єднання душ – є душевною спільнотою, інституцією людської самоорганізації на основі згоди, яка існує для мене завдяки моїй участі в ній, моїй згоді з її метою. Всі мої спільноти належать мені, і це я. Буття є згодою всіх людських душ, єдністю людини з Богом. Кожна наша думка, слово, вчинок розглядається як молитва, а висновки та наслідки вважаємо відповідями Бога на молитви. Лише від нашої праведності залежить, як Бог допомагатиме нам розвиватися: благословить диво, створене силою нашої віри, чи чекатиме, поки ми покараємо себе за власні гріхи".

Richard: "Ви лише засновник Української Душевної спільноти чи виступаєте також в ролі пророка?"

Юрій Шеляженко: "Я заснував Українську Душевну спільноту як релігійну громаду віруючих в найвищу цінність людини більш ніж десять років тому. Пророками ми вважаємо всіх людей і кожну людину, жодна душа не позбавлена безпосереднього зв'язку з Богом. Тому я пророк, як і Ви. У Вашому питанні, як і в моїй відповіді, є доля божественної людяності".

Вася: "Скажіть, яке відношення має анімізм до вашої релігії?"

Юрій Шеляженко: "Анімізм – це віра у досконалу людську душу. З анімізму починається сакралізація людини. Ми віримо, що всі добрі релігії допомагають людині розвиватися, так чи інакше долаючи свої гріхи та гріхи оточення, і душевна релігія не виключення. Душевністю є наша радісна цілісність та альтруїзм, вміння і бажання уявити себе на місці інших істот, предметів та явищ, приписати власну особистість чому завгодно та використати таке одкровення для взаємного розвитку внутрішнього та зовнішнього буття. Це зветься одушевленням. У душевній релігії ми глобально прирівнюємо себе до максимально широкого оточення, людства, вічності, природи, одушевлюємо їх. Максимальним одушевленням всього мислиться ідеальна всюдисуща та досконала людина, тобто Бог. Анімізм є проторелігією, бо одушевлення є природною основою людського мислення. З анімізму походять всі релігії та моральні вчення. Наприклад, коли кажуть про еволюцію, теж приписують природі людське мислення: от вона фантазує, вигадуючи купу випадкових форм, а от вже порівнює їх і залишає жити лише найкращі. Те саме ми робимо з власними думками під час творчості. Теорія еволюції – такий самий приклад одушевлення, як спілкування Мойсея з Богом в образі палаючого куща, чи стан нірвани у Будди, чи танок пралюдей з душами своїх предків, чи наші дитячі казки, в яких звірі поводяться як люди. Для вірних душевної релігії всі релігії та світські моральні й етичні вчення є братніми, всі вони певною мірою сакралізують людину. Навіть якщо, на перший погляд, деякі з них розводять страх і туман, песимістично твердять про ницість та невинність людей і тому подібне, ми дивимося в корінь. Озлобленість на людей, які поводяться негідно, звісно, є гріхом, але якщо певне вчення дозволяє грішникам (а хто не грішник?) тримати в узді свою злість та використовувати її як мотивацію в русі до душевного просвітління, такий гріх можна порівняти з гіркими ліками, які на когось діють, а отже, мають право на існування. Хоча ліки не обов'язково мають бути гіркими і, зрештою, якщо тримати себе в формі, ліки можуть взагалі не знадобитися".

Вася: "Я вам відкрию таємницю, але анімізм – це не обожнення людини".

Юрій Шеляженко: "Душевна релігія продовжує традицію анімізму, як алгебра є розвитком арифметики".

Ольга: "Сакралізація людини – це добре, а як же Господь? Він наш Творець, а не ми?"

Юрій Шеляженко: "Ми самі створюємо себе у єдності з Богом, який є людиною. Бог по-людськи творить і нас, і себе з нашою допомогою. Про це є притча "Доля" у Священному писанні віри в найвищу цінність людини, побудована у формі діалогу людини з

Богом. “Боже, навіщо ти твориш мене?” – питає людина. “Щоб ви творили мене” – відповідає Бог. Окрім того, ми вважаємо корумпованими логікою зла фундаменталістські уявлення про різні “надлюдські” сутності (наприклад, суспільство) чи істоти (наприклад, великих вчителів), які, нібито, створюють людину для того, щоб вона служила своєму творцю. Подібні уявлення порушують моральні закони віри в себе та володіння собою. Якщо навіть людина мислить себе частиною чогось більшого, слід розуміти, що це більше теж є людиною, це продовження людини до нескінченності. Якщо ми приписуємо цьому більшому якусь “надлюдськість”, це попросту абсурдне продовження до нескінченності не подоланого нами як слід гріху гордині, саме таким самообманом живиться логіка зла. Відповідно до морального закону володіння собою людина належить собі. Відповідно до морального закону віри в себе людина має прирівнювати себе до всієї повноти буття, долати гріховне відчуття приниженості й страху перед чимось нібито “надлюдським”. Логіка зла, прийнята в матеріалізмі, всупереч волі Бога протиставляє людину Богові, постулюючи обмеженість людини у так званому революційному колі заперечення дійсного, здійснення запереченого та заперечення заперечення. Ми вважаємо логіку зла прихистком гріхів, які прагнемо побороти, виправданням людського саморуйнування. Надаємо перевагу логіці добра, заснованій на добрій волі Бога творити себе у єдності з людиною і таким чином благословляти людське творення себе у відкритому колі самоствердження за законами ідеалізації дійсного, здійснення ідеального та ідеалізації ідеального. Людина має самостійно освоювати буття, а не відчужуватися від відповідальності за його удосконалення та втрачати щастя його творення”.

Микола: "В чому ж сенс життя людини? Стільки думок, релігій, богів... Для чого це все і для чого людина має жити?"

Юрій Шеляженко: "У Священному писанні душевної релігії, в тексті “Символ віри” сказано (Симв. 4б): сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя. Ви також питаєте, для чого все інше, для чого різноманіття буття. У цьому різноманітті зберігається, народжується та рухається до досконалості душевна енергія людяності. І навіть зло, яке всюди представлено серед елементів цього різноманіття, теж має сенс. Сенс існування зла полягає в тому, що боротьба зі злом є сенсом життя людини. Бог не може цілком ліквідувати зло і так позбавити людину важливої складової цілісного сенсу життя, вчинити гріх приниження людини, оскільки Бог є людиною безгрішною. Все різноманіття універсального буття – тобто, єдності відчутної та уявної дійсності – створене Богом для розвитку людини. Завдяки щедрості Бога цей нескінченний фонд людського одушевлення завжди до наших

послуг. Беріть з нього найкраще, освоюйте енергетичне багатство, ні до чого не маючи байдужості та у всьому вбачаючи можливість освоєння буття. Так реалізуєте свій сенс життя, щоб бути собою відповідно до божественного ідеалу людяності”.

Ольга: "Людина у вашому віросповіданні – центральна основа. А місце Бога яке?"

Юрій Шеляженко: "Бог є людиною і уособлює найвищу цінність людини, тобто – душу, як людський ідеал. Єдиний з кожною людиною, Бог присутній і в кожній комунікації. Тому ми віримо, що кожен момент нашого життя є актом спілкування з Богом. Кожна наша думка є молитвою до Бога, і Бог відповідає на думки одкровеннями висновків. Кожний наш вчинок, будь-яке висловлювання є молитвою до Бога, і Бог відповідає на наші слова та інші дії певними наслідками. Як творець і вища воля, Бог є нашим ідеалом всеохопності. Беручи приклад з Бога, ми прагнемо звершувати добро і творити дива силою віри, об'єднувати людей розумінням, співчуттям, любов'ю, мудрістю, згодою і душевними спільнотами, жити в єдності зі всією повнотою буття, чесно володіючи всім простором, всім часом, усім людством. Тому, засвідчуючи віровизнання у формулі “Широ сповідую душевну релігію”, ми кажемо, що душевна релігія є вічним духовним рухом творення Бога як людського ідеалу через віру в себе, вірність собі, володіння собою. “У самовдосконаленні все одушевлюю, всіх людей і всі спільноти, весь час і простір вважаю своєю душею, однією людиною, з усього я починаюся, в усьому продовжуюся” – кажуть віруючі, ототожнюючи в праведних фантазіях своє “я” з божественним ідеалом. І завдяки вірі та мудрості, істинності природного та вічного морального закону душевної релігії таке ототожнення перетворюється на беззаперечну дійсність”.

Вдома *Ю. Шеляженко*

Були обійми, ніжні сні,
І гра у піжмурки із сонцем,
І м'ятна стежка давнини
В твою фортецю, мегаполісе,
Де я блукав, трудивсь, моливсь,
Вчивсь, воював і цілувався.
У снах прикутий до землі,
Від шуму вітру прокидався.
Там, де наснилася стіна,
Де спотикалися затори –
Мене просила ширина
Заримувати гори й море!
Я у безмежності не спав,
Сплів себе з темряви і світла,
Шість днів творив і день ширяв,
Плодив буття і гнав у вічність.
Живому – простір! А гріхи
У рідному кутку розділять
Мою любов, мої думки,
Безсонну втому і блаженну втіху.